

*Lleu, breu, bell,
un cant d'ocell
s'enlaira pel cel on s' inicia
el dia.
Potser només perquè l'escoltava
ha parat.*

Fernando Pessoa
Tr. Joaquim Sala-Sanahuja

CONFINATS

1

Començà com un conte.
Es morien al poble
o a l'hospital de Bergamo,
ofegats i sols.
No podien habitar la tomba
dels avantpassats.
Quan el sol adolorit daurava
la paret exterior del cementiri,
un camió militar recollia
els cossos infectats.
Cent, dos-cents, tres-cents,
un dia i un altre.
Una pel·lícula? Un joc? Un malson?
No. La sobtada cara de la mort.

2.

Diuen que l'ombra subtil,
fina com una porcellana xinesa,
ja és aquí.
El silenci s'empassa les veus.
Un solatge de tristesa s'infla
amb la impotència de tots.
Aprenem l'art de conèixer
i d'ignorar.
Hem retornat a casa,
a la que vàrem fundar,
amb els noms despullats,
sense cara,
empeltats d'angoixa i de por.
Sabem que podem perdre.

3.

Digues també el plaer secret
que travessa hores i estances.
La cuina que et reclama les estones
que no li has donat
i fas guisats, pastissos.
Els objectes del menjador
-el gerro grec, la balena de vidre,
la mare inuit d'alabastre
que du al coll un nadó-
et fan mirar lluny i somiar.
Els agafes, els acarones,
els treus la pols.
Al jardí perceps com canvia la llum,
el gafarró que recorre
la branca del cirerer, les petites fulles
que cada dia has vist créixer.
Ara la casa ets tu.

5

I somies la vida viscuda
i la que certament vindrà.
Però els pous son sécs
i el fons negre és la lluita
dels que son a l'hospital.
Certesa nítida que tot es para
abans de continuar.

6

Fer de la parada un camí,
una pausa necessària:
per fer de l'ofec un aire que oxigena,
del dolor, un pont de mans esteses.

7

Una mallerenga et mira
i empren el vol.
Llen, bren, bell,
un cant d'ocell
s'enlaira pel cel on s' inicia el dia.
Té massa pressa la mallerenga.
Només perquè l' escoltava
ha parat ?